Νηφάλιος Μέθη (Ιερομόναχος Συμεών Γρηγοριάτης)

Categories : ΒΙΒΛΙΑ

Date : 14 Μαρτίου, 2006

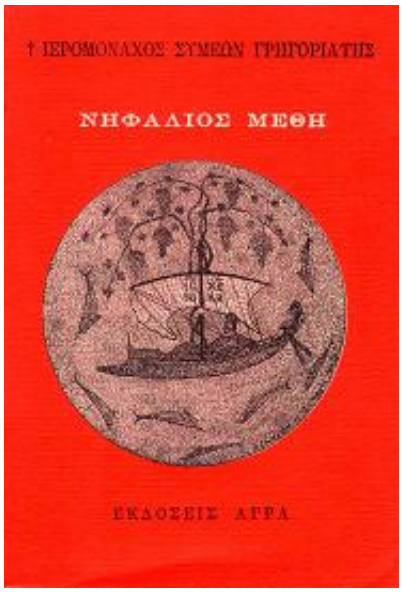

Εκδόσεις 'ΑΓΡΑ'

Η τραγικότητα των Νεοελλήνων έγκειται στο γεγονός ότι παραπαίουν ανάμεσα σ' ένα δυτικό πολιτισμό που δεν είναι δικός τους και στην Παράδοσή τους που δεν ξέρουν πια πως να την ακούσουν. Ωστόσο εκείνη τους καλεί. Ίσως αρκεί μια στιγμή εκ βαθέων για να βρουν την ψυχή τους...

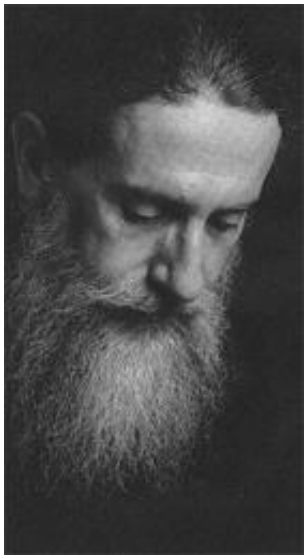

π. Συμεών de la Jara

Από τη Λίμα του Περού στο Άγιον Όρος... Η μαγευτική διαδρομή ενός ανθρώπου που, αναζητώντας με πάθος την αγάπη, την ομορφιά και την ελπίδα, συναντά την Ορθοδοξία. Ποιητής, ζωγράφος, χαράκτης, δοκιμιογράφος, μεταφραστής, φωτογράφος. Μοναχός και καλλιτέχνης. Συνδυάζονται; Ή μήπως ταυτίζονται; Ας αποφασίσει ο αναγνώστης...

ΝΗΦΑΛΙΟΣ

ΜΕΘΗ

(Ἐπεξεργασμένο κείμενο ὁμιλίας πού δόθηκε στον Βόλο, τα Γιάννενα, την Ἀθήνα καί τή Λιβαδιά, κυρίως σέ φοιτητές, κατά τή διάρκεια τοῦ 1984)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΡΑ» ΜΑΡΤΙΟΣ 1985

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΣΥΜΕΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ – ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, οὔτε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, οὔτε ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὥστε να μιλήσω γιά τή Θεία καί Νηφάλιο Μέθη. Εἶμαι μόνο ἕνας «ὀγδοήτης» μοναχός, δηλαδή ἕνας μοναχός τῶν τελευταίων καιρῶν πού μοιάζει περισσότερο με κοσμικό παρά με μοναχό. Αὐτά πού θά πῶ εἶναι πράγματα πολύ ὑψηλά, ἀλλά πτωχά σέ προσωπικό βίωμα. Παρακαλῶ τήν ἀγάπη σας νά τά δεχθεῖτε μέ ἀνοχή. Ξέρω ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει δεῖ τό θεῖο φῶς δέν ἔχει δικαίωμα νά διδάσκει τά θεῖα στούς ἄλλους. Δέν θά μιλοῦσα, ἄν δέν πίστευα ὅτι ὀφείλω ὑπακοή στόν Πατέρα καί Ἡγούμενο τῆς Μονῆς ὅπου ἀνήκω. Γιά νά φανερώσει ἡ ὁμιλία αὐτή τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἄς μεσιτεύσουν οἱ Ἅγιοι καί ἄς βοηθήσουν οἱ εὐχές τοῦ Γέροντα καί τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς. Πιστεύω, χάρη στήν υπακοή, ὁ Χριστός νά χορηγήσει σέ μένα τόν σκοτισμένο στή διάνοια τήν εὐσεβή σκέψη καί τόν ἁρμόζοντα λόγο. Τά μόνα πράγματα στά ὁποῖα στηρίζομαι γιά νά πραγματώνω τήν ὑπνοῦσα ὁδοιπορία στήν ὁποία διαπλάθομαι «ὡς μοναχός εἶναι ἡ χαρά καί εὐλογία τῆς προσευχῆς, ἡ παρουσία τῶν Ἁγίων καί προπάντων τό γεγονός ὅτι εἶμαι ὑποτακτικός σέ Γέροντα, χάρη στόν ὁποῖο ὑπάρχω καί λαλῶ — ἄν καί δέρνομαι ἀκόμα ἀπό τίς τρικυμίες τῶν παθῶν.

Μέ δέος στέκομαι ἐνώπιόν σας. Οἱ περισσότεροι εἶστε φοιτητές. Μπροστά σας αἰσθάνομαι πολύ πτωχός, πτωχός σέ ἐνθουσιασμό καί ἐπαναστατική δύναμη ἐνάντια στή μουντή ἀνοστιά πού ἔχει ἐνθρονισθεῖ σήμερα στήν κοινωνία πού ζοῦμε. Δέν ἀναγνωρίζω στή γενεά μου κανένα δικαίωμα πάνω στή δική σας. Θά 'τανε ἔλλειψη κοσμιότητας ἀπό μέρους μου νά σᾶς μιλήσω σάν τόν πατέρα, πού, πολλές φορές, νομίζοντας ὅτι τό παιδί εἶναι «δικό του», καί ὄχι τοῦ Θεοῦ, μέ τραχύτητα τοῦ λέει κάνε αὐτό καί μήν κάνεις τό ἄλλο. «Ὁ Θεός ἐξαρχής ἔκανε τόν ἄνθρωπο ἐλεύθερο», γράφει ὁ πνευματικός μου Πατήρ, στόν ὁποῖο μέ κόπο καί πολλή ὑπομονή μαθαίνω νά ὑπακούω σέ πλαίσια πλήρους ἐλευθερίας, τήν ὁποία αὐτός μοῦ παρέχει γιά νά προχωρῶ στόν ἔρωτα τῆς ἀγάπης, τοῦ Θεοῦ. Ὑποδειγματικά, ὅσον ἀφορᾶ ἐσᾶς, καί συμβουλευτικά, ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα, θά 'θελα νά μιλήσω μέ τό πνεῦμα τοῦ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Ἀγάπα καί κάνε ὅ,τι θέλεις». Ναί, πρῶτα ἄς ἀγαπᾶμε. Ἄς μᾶς μεθύσει ἡ ἀγάπη.

Ἀλλά ἡ ἀγάπη τοῦ ἑαυτοῦ μας καί ὁ ἔρωτας γιά τά φαινόμενα μᾶς προσφέρουν ἕνα εἶδος ψεύτικης αἰωνιότητας. Προσφορά ποτοῦ πού μεθᾶ μέ ἀλόγιστη μέθη. Γεμίζει μέ ταραχή καί σύγχυση. Στό τέλος ἀφήνει ἀπογοήτευση γιά τόν ἑαυτό μας καί γιά ὅ,τι ἡδονικά ἀπολαύσαμε μέ τίς αἰσθήσεις.

Τά αἰσθητά ἔχουν μονάχα ἕνα σταθερό καί ἑδραῖο, τήν ἀστάθεια καί τή ροή. Ἀκαταστασία, πρόθυμη φορά καί εὐκολία στήν ἀλλοίωση χαρακτηρίζουν τά φαινόμενα τῆς κατ' αἴσθησιν ἀναζήτησης. Μέ φθορά τά αἰσθητά παρέχουν στήν ἐπιθυμία, πού μέ τήν αἴσθηση δένεται, μία ἐρωτική μέθη πού δέ γνωρίζει γαλήνη,

οὔτε ὑγεία.

Σήμερα ὅλα εἶναι ἀόριστα καὶ συγκεχυμένα. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι φορτωμένη δάκρυα. Δίχως Σταυρὸ ὁ ἄνθρωπος, μεθυσμένος, κατακρημνίζεται στὴ γοητεία τῆς ἀβύσσου ποὺ ξεχύνει τὴ δυσωδία τῆς ἀποσύνθεσης. Παθήματα καὶ κάκωση θὰ φέρουν ἴσως τὸν ζαλισμένο ἄνθρωπο σὲ συναίσθηση τοῦ ἑαυτοῦ του, σὲ νηφαλιότητα. Ταραχὴ καὶ σύγχυση ἐπαναφέρουν στὸ φυσικὸ τὸν ἀλόγιστο ἔρωτα γιὰ τὰ παρόντα. Μέσα στὶς στάχτες κρυμμένη παραμένει ἡ ἐλπίδα.

Μὲ ἀρρωστημένο τὸ νοῦ ἀπὸ λαγνεία, σπαταλᾶ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐπιθυμητική του δύναμη στὴν ἡδονὴ ποὺ τὰ φαινόμενα καὶ τὰ νοούμενα προσφέρουν στὸ σαρκικὸ πόθο. Τὰ φαινόμενα ὅμως ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Σταυρό, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ νέκρωση τῆς σάρκας μας. Καὶ τὰ νοούμενα χρειάζονται ταφή: τὴν τέλεια ἀκινησία τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νοῦ. Ὅσο τὸ σαρκικὸ φρόνημα πεθαίνει, τόσο τὰ φαινόμενα καὶ τὰ νοούμενα ἀποκαλύπτονται στὶς πραγματικές τους διαστάσεις, ἔχοντας πάνω τους τὴν αἴγλη τῆς Θεότητας. Ὁ ὄντως ἔρως ἐνδυναμώνεται. «Ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ» χύνεται ὁ οἶνος τῆς Νηφάλιας Μέθης στὸ στόμα τῆς καρδιᾶς. Καὶ ἡ δίψα δὲν παύει...

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσουμε στὴ Νηφάλιο Μέθη, ἄς μιλήσουμε λίγο γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴ Δύση σὲ σχέση μὲ αὐτὴν τὴν Μέθη.

Ἡ Ἑλλάδα ἔχει μιὰ τραγικότητα διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τῆς Δύσης. Ὁ Ἕλληνας ἀνέκαθεν ζητᾶ, μέσα στὸ χῶρο καὶ στὸ χρόνο, τὴν Παραμυθία, τὴν ὑπέρβαση τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ Δυτικὸς ἀντίθετα, ἀρνιέται τὴν Παραμυθία μὲ τὴν κατακτητική του στάση ἀπέναντι σὲ ὅλα. Μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὸ συναίσθημα τὰ ἀντικειμενοποιεῖ. Θέλει νὰ κατακτᾶ τὸ μυστήριο, ἀντὶ νὰ ταπεινώνεται μπροστά του, γιὰ νὰ μετέχει σ'αὐτὸ μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα... Τὸν τελευταῖο ἐνάμιση αἰώνα στὸν οὐσιαστικὰ δίχως ἀστικὴ παράδοση ἑλλαδικὸ χῶρο, οἱ διαρκῶς ἐκκοσμικευόμενοι Ἕλληνες καλλιεργοῦν αὐτὰ ποὺ συνήθως οἱ διανοούμενοι καὶ καλλιτέχνες στὴ Δύση πολεμοῦν τὴν ἴδια περίοδο: τὴ λογικότητα, τὸ συναίσθημα, τὸ φαινομενικὰ ὡραῖο. Οἱ Δυτικοί, κληρονόμοι μεγάλης ἀστικῆς παράδοσης, ἔχουν καὶ μιὰ παράδοση ἀντίστασης στὸ βαρβαρικὸ πολιτισμό τους. Αὐτή, ἄν καὶ ἀποτελεῖ ἔλεγχο, δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρει στὸ Δυτικὸ ἄνθρωπο τὴ λύτρωση. Παραμένει στὰ πλαίσια τοῦ Οὐμανισμοῦ. Ἐμμένει στὴ φιλαυτία ποὺ χαρακτηρίζει αὐτὸν τὸν πολιτισμό. Σήμερα ἡ Δύση καὶ ἡ Ἑλλάδα βρίσκονται σὲ διαφορετικὰ στάδια. Οἱ Δυτικοὶ ζοῦνε τὴ χρεωκοπία τοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ Ἕλληνες ἀκόμα δὲν τὴ δοκίμασαν.

Οἱ Δυτικοὶ βιώνουν τὴ διάλυση καὶ τὸ μηδέν. Μερικοί, ἀποβάλλοντας τὴ φιλαυτία, ὁδηγήτρια στὸ μηδέν, ἀνακαλύπτουν τὸ μηδὲν ὡς ἀνθισμένο στεφάνι τοῦ Γάμου καὶ στέφονται τὴν Ὀρθοδοξία. Οἱ Νεοέλληνες, περιφρονώντας τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἀσπαζόμενοι τὶς ἀξίες ἑνὸς οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ στὸν ὁποῖο κατὰ βάθος δὲν

πιστεύουν, ντύνονται τὸ χιτώνα τῆς φιλαυτίας ποὺ μισεῖ τὰ πάντα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βρίσκονται στὰ πρόθυρα τῆς βαρβαρότητας.

Οἱ Νεοέλληνες, μαγεμένοι ἀπὸ τὴν πλανερὴ αἴγλη τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, πολεμᾶνε τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ ξεφύγουν εὔκολα ἀπὸ αὐτή. Φαινομενικά, ἡ στάση τους ἀπέναντι στὴ ζωὴ δηλώνει περιφρόνηση, ἄρνηση, ἀπεμπόληση τῆς Παράδοσης. Μὰ εἶναι αὐτὸ πρόσωπο ἢ προσωπεῖα ἑνὸς λαοῦ ποὺ δοκιμάζεται; Στὸ βάθος παραμένει ἐν σπέρματι, συχνὰ ἐρήμην αὐτῶν, ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, ἡ αἰώνιά τους τροφή, τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸ πόμα τὸ λευκολαμπές. Καινὸς χρόνος πού, ἐκ τῶν ἔνδον, ἄρδευε τὰ σώματά τους...

Ἡ τραγικότητα τῶν Νεοελλήνων ἔγκειται στὸ γεγονὸς ὅτι παραπαίουν ἀνάμεσα σ'ἕνα δυτικὸ πολιτισμὸ ποὺ δὲν εἶναι δικός τους καὶ στὴν Παράδοσή τους ποὺ δὲν ξέρουν πιὰ πῶς νὰ τὴν ἀκούσουν· ὡστόσο ἐκείνη τοὺς καλεῖ. Ἴσως ἀρκεῖ μιὰ στιγμὴ προσοχῆς ἐκ βαθέων γιὰ νὰ βροῦν τὴν ψυχή τους. Τότε πιθανῶς θὰ μπορέσουν νὰ προσλάβουν τὸν δυτικὸ πολιτισμό, δίχως ἀπελπισία γιὰ τὴ διάλυση ποὺ πρέπει νὰ ὑποστοῦν...

Δὲν εἶναι ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ Δυτικοῦ Οὐμανισμοῦ ποὺ θὰ μᾶς κάνει πολιτισμένους, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ ἐναγκαλισμὸς τῆς θριαμβευτικῆς χρεοκοπίας του. Καὶ αὐτὸ μὲ τὴ δύναμη τῆς Πίστης...

Ὁ Δυτικὸς ἥρωας, ποὺ ἔχει τόση πέραση στὴν Ἑλλάδα σήμερα, διαλύεται ἀπὸ τὴ φιλαυτία καὶ τὴν κατ'αἴσθησιν μεθυστικὴ ἡδονὴ μέσα στὴ φυλακὴ τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος. Βλέπει τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέφτη τῆς συνείδησής του καὶ ἐνεργεῖ τὴν «κάθαρση», τινάζοντας μὲ μιὰ σφαίρα τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα, ἐπιχειρώντας τὴ δολοφονία τοῦ «Πατρός».

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουν προνομιακὰ ἕνα Θεὸ πόσιμο καὶ βρώσιμο.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες εἶναι κληρονόμοι τῆς ἀληθινῆς μορφῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ποὺ οἱ πρόγονοί τους, προσκολλημένοι στὴν Ἀλήθεια, μὲ θυσίες συντήρησαν γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀφαιρεθεῖ ἡ οὐράνια υἱοθεσία.

Ὁ Πατήρ μας εἶναι οὐράνιος: Πατήρ, Υἱός, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, φῶς καὶ ζωή, καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, χαρίζει τὴν οὐράνια υἱοθεσία διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα ἀποτελοῦν Ἕνα, «ἐν τῷ ἑνὶ τὰ τρία δέ, ἐν τοῖς τρισὶ τὸ ἕν δέ». Τὸ Ἕνα ποὺ λάμπει, φωτίζει, ἀποκαλύπτεται, ἀπολαμβάνεται μέσα μας, ἀποτελώντας ὅλα τὰ καλὰ μαζὶ καὶ φέρει οὕτως ὀνόματα πολλά: φῶς, εἰρήνη, χαρά, ζωή, τροφή, πόσις, ἔνδυμα, περιβόλαιο, σκηνή, θεῖος οἶκος, πέτρα, νεφέλη, αὔρα, ἀνατολή, ἀνάσταση, ἀνάπαυση, λουτρό, πῦρ, δρόσος, ὕδωρ, ποταμός, πηγή,

γάλα, ἄρτος, οἶνος τῆς θείας καὶ Νηφάλιας Μέθης. Καινὸν νέκταρ, πανδαισία, τρυφή, ἀπόλαυση μυστική, ἥλιος ἄδυτος, ἀστὴρ ἀειλαμπής, ἀναμμένος στὸν οἶκο τῆς ψυχῆς λαμπτήρ. Τοῦτο τὸ Ἕν ἡ Κάθαρση, ἡ Παραμυθία, ὁ Εἷς καὶ ἡ Τριάς· ὁ Πατὴρ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς. Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου· ἵνα ὁ ἄνθρωπος ὁμοιωθῇ τῷ Θεῷ...

Ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐξωτερική, ἀλλὰ ἐσωτερική, δι᾽ ἐρωτικῆς περιχωρήσεως καὶ ἀντιδόσεως ἰδιωμάτων δι'ἀσυγχύτου ἐνυπάρξεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἐν ἀλλήλοις καὶ ἀλληλομεταδόσεως τῶν ἰδιωμάτων ἀμφοτέρων. Ἔτσι συντελεῖται ἡ μακαρία καὶ ἱερὰ ἀλλοίωση, μεταβολὴ ὄχι τοῦ λόγου τῆς φύσεως, ἀλλὰ τοῦ τρόπου ὑπάρξεως...

Ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀποτελοῦν παραδείγματα ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Ὁ Θεὸς ποὺ ἐνσαρκώθηκε καὶ ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου σταυρώθηκε, ἐπιθυμεῖ ἀεὶ νὰ ἐνανθρωπίζεται διὰ τὴς ἀρετῆς καὶ τῆς γνώσεως στὸ πρόσωπο τοῦ πιστοῦ. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος γίνεται Θεός, τόσο ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος. Αὐτὴ εἶναι ἡ μίμηση. Ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ εἶναι δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου.

Ὁ ἄνθρωπος νοερὰ ἁρπάζεται ἀπὸ τὸν Θεό, ὅσο ὁ ἄνθρωπος φανερώνει μὲ τὶς ἀρετὲς τὸν ἐκ φύσεως ἀόρατο Θεό.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς στὰ Φιλοσοφικὰ καὶ Θεολογικὰ Ἐρωτήματα θεολογεῖ: «Φασὶ γὰρ ἀλλήλων εἶναι παραδείγματα τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τοσοῦτον τῷ ἀνθρώπῳ τὸν Θεόν, διὰ φιλανθρωπίαν ἀνθρωπίζεσθαι, ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἑαυτὸν τῷ Θεῷ δι'ἀγάπης δυνηθεὶς ἀπεθέωσε, καὶ τοσοῦτον ὑπὸ Θεοῦ τὸν ἄνθρωπον κατὰ νοῦν ἁρπάζεσθαι πρὸς τὸ γνωστόν, ὅσον ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀόρατον φύσει Θεὸν διὰ τῶν ἀρετῶν ἐφανέρωσεν».

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος συστέλλεται, τόσο ὁ Θεὸς διαστέλλεται καὶ τοῦ προκαλεῖ τὴ θεία καὶ Νηφάλιο Μέθη. Ὁ γλυκύτατος Θεὸς ποὺ φανερώνεται ἀπαστράπτοντας, εἶναι ὁ οἶνος ὁ μυστικὸς ὅπου παραμένουν κρυμμένοι ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως: ὁ πέρα ἀπὸ κάθε γνώση λευκολαμπὴς οἶνος τῆς μυστικῆς γνώσως.

Ἀρετὴ σημαίνει φανέρωση τοῦ φωτός· τῆς μοσχοβολιᾶς καὶ εὐωδίας τοῦ οἴνου τοῦ μυστικοῦ· θεία ἀποκάλυψη.

Χριστὸς ἡ οὐσία τῆς ἀρετῆς...

Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ Νηφάλιο Μέθη. Ὄντας μιὰ κατ'ἐξοχὴν ἐρωτικὴ φύση, ὁμολογῶν πὼς πιὸ δύσκολο πρᾶγμα γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει.

Ἀλλὰ εἶμαι στὰ μαῦρα ντυμένος, νεκρὸς γιὰ τὰ παρόντα. Ἐπειδὴ ἔβαλα φραγμὸ στὸν ἄμεσο ἔρωτα, μόνο διὰ τῆς τελείας μετατροπῆς του ἀναζητῶ τὴν εὐτυχία. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποκλείει τυχὸν μικρορωγμές: ὀδυνηρὲς παρηγοριὲς γιὰ τὶς πίκρες τῆς ζωῆς, ποὺ ἀποτελοῦν πολλὲς φορὲς ἀφορμὴ γιὰ ἐνδυνάμωση τοῦ φραγμοῦ.

Ὁ ἔρως δῶρο τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὸν ἔρωτα πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος, τὴ μέθη καὶ τὴν ἔλλαμψη. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης λέγει:«Ἐπιτεταμένη γὰρ ἀγάπη, ἔρως λέγεται· ᾧ οὐδείς ἐπαισχύνεται, ὅταν μὴ κατὰ σαρκὸς γένηται παρ'αὐτοῦ ἡ τοξεία». Ὁ ἔρωτας ποὺ ἔχει γιὰ στόχο τὴ σάρκα κορέννυται καὶ γι'αὐτὸ πεθαίνει. Ὅταν ὁ στόχος του εἶναι ὁ Θεός, δὲν βρίσκει ποτὲ κορεσμό. Τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπιθυμίας του εἶναι ἄπειρο καὶ ἀσύλληπτο, γι'αὐτὸ ὁ θεῖος ἔρως δὲν πεθαίνει, ἀλλὰ συνέχεια ἐνδυναμώνεται.

Σοφότατα λέγει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφει: «Μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα· τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια». Γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς ὄντως ἀγάπης μιλῶ· γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ· τοῦ Μὴ Ὁρώμενου. Ὁ μόνος ἀληθινὰ γλυκύς, ἐπιθυμητός, ἐράσμιος. Ἔρως ποὺ ἐπεκτείνει τὸν πόθο πρὸς τὶς θεῖες ἡδονές· συνεύρεση χωρὶς τέλος.

Ὅπως ὁ ὀφθαλμὸς κατασκευάστηκε μὲ γνώμονα τὸ φῶς, τὸ δὲ αὐτὶ τὸν ἦχο, ἔτσι ὁ ἀνθρώπινος ἔρως ἔχει γιὰ μέτρο του τὸν Θεό. Ὁ Χριστὸς εἶναι «τὸ κατάλυμμα τῶν ἀνθρωπίνων ἐρώτων». Αὐτός, ὁ «μανικὸς ἐραστής», δι'ἔρωτος μᾶς ἑλκύει κι ἐμεῖς δι' ἔρωτος Τὸν ἑλκύομε. Ὁ μανικός Του ἔρως μᾶς παρέχει τὸ βακχευτικὸ φίλτρο τῆς Νηφάλιας Μέθης. Ὁ ἔρως διὰ τοῦ ἔρωτος νικᾶται. Μόνο ὁ εὔτοξος καὶ φτερωτὸς ἔρως τοῦ νοητοῦ κάλλους μᾶς φέρνει στὴ χώρα τοῦ φωτός, στὸν οἶκο τοῦ οἴνου, ὅπου οἱ δρόμοι τῆς αἰσθητῆς ἡδονῆς καὶ τῆς κατὰ σάρκα γνώσεως δὲν ὁδηγοῦν ποτέ.

Ὁ ἔρως σταυροῦται. Δὲν πρόκειται περὶ σωματικῆς φιλίας, ἀλλὰ περὶ νοητῆς. «Ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοῖ πῦρ φιλόϋλον», γράφει ὁ θεῖος Ἰγνάτιος.

Χαρακτηρίζω τὸν σαρκικὸ ἔρωτα ὡς ἀφροδισιασμό, ἀλλὰ ὁ ἀφροδισιασμὸς ἀποαφροδισιοποιεῖ, ἐνῶ μαζὶ φραγμὸς καὶ μετατροπὴ τοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν ὄντως καὶ ἀόρατη ἀγάπη ἐνδυναμώνει τὸν ἔρωτα καὶ προκαλεῖ τὴν ἔλλαμψη. Αὐτὴ ἡ ἀόρατη ἀγάπη εἶναι ὁ Δημιουργός, ποὺ τὸ κάλλος Του εἶναι ἀοράτως παρὸν στὴ Δημιουργία Του. Αὐτὴ ἡ ὄντως ἀγάπη ἔχει γιὰ σῶμα τὴν ὄντως ὕλη, ποὺ περνοῦσε τοὺς τοίχους δίχως ἐμπόδιο καὶ σήμερα κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός - γιατὶ ἡ ὄντως ὕλη εἶναι πνεῦμα, καὶ γιὰ τὴ φιλία καὶ ἀπόλαυση αὐτοῦ τοῦ θείου σώματος καλούμεθα. «Φάγετε καὶ πίετε» ὁ Λόγος λέγει. Ὁ δὲ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος: «Τί δὲ ἐστιν ὃ κατανοοῦντες ὁρῶσι; Τὸ ἁπλοῦν τῆς θεότητος αὐτὸ φῶς τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πλουσίως, ὃ καὶ ψηλαφῶντες ἀΰλοις χερσὶν ἀκατασχέτῳ τῷ ἔρωτι, ἀνεστίως ἐσθίουσιν ἐν πνευματικῷ τῷ τοῦ νοὸς καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν στόματι, οὗ τῆς θεωρίας

τοῦ κάλλους καὶ τῆς γλυκύτητος ὅλως κορεσθῆναι οὐδέποτε δύνανται»...

Κατὰ τὴν προσευχὴ ὁ ἄνθρωπος πίνει τὸν καλὸ οἶνο τοῦ Γάμου, τὸν πλέον ἡδονικὸ καὶ μεθυστικό, ποὺ ὅσο τὸν γεύεται, τόσο καὶ περισσότερο διψᾶ. «Ὅτε πίνω, καὶ διψῶ», λέει ὁ Ἅγιος Συμεών.

Ὁ ἔρως φέρνει τὴ μέθη, ἡ μέθη φέρνει τὸν ἔρωτα, ὁ ἔρως εἶναι μέθη, ἡ μέθη εἶναι ἔρως.

Τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι θεῖα καὶ ἱερὰ οἰνοπωλεῖα Νηφάλιας Μέθης. Οἰνοπώλης ἡ Παναγία. «Ἀνυμνοῦμεν σε, βοῶντες Χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸ πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων». Οἱ καλόγεροι οἰνοπότες ποὺ νικᾶνε τὸν χρόνο ξεκοκκίζοντας τὸ κομποσκοίνι ἀντὶ γιὰ τὸ κοινὸ κομπολόγι.

Ἐκεῖ οἱ συμπότες διδάσκονται τὴν καλὴ ὀρθόδοξη συμπεριφορά, ποὺ τὸ μυστικό της εἶναι νὰ ξέρει κανεὶς νὰ ἀγαπᾶ.

Οἱ καλόγεροι διψᾶνε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ Μέθη Του. Γιὰ τὴν Ἀγάπη, γιὰ τὴν πόση τοῦ Φωτός. Γιὰ τὴ γεύση, κατέναντι τοῦ Ἡλίου, τοῦ οἴνου τοῦ λευκολαμποῦς τῆς Νηφάλιας Μέθης, τελικῆς τοῦ Θεοῦ ἀεὶ ἐπεκτεινομένης ἀπολαύσεως.

Οἱ μοναχοί, γιὰ νὰ μετέχουν κατ'ἔφεσιν τῶν θεοποιῶν ἀκτίστων τοῦ Θεοῦ ἐνεργειῶν, ἐπικαλοῦνται τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων, καὶ τῶν ἰδίων Γεροντάδων τους.

Χαρακτηριστικὴ ἡ προσήλωση τῶν μοναχῶν στὴν Παναγία. Οἱ Ἁγιορεῖτες νιώθουν ὅτι ζοῦν στὸ Περιβόλι της.

Σχετικὰ ὁ Ἅγιος Γέροντάς μου, Ἡγούμενος τῆς Μονῆς, ἔχει γράψει: «Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη τῶν Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν στὴν Κυρία Θεοτόκο πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους στὸν Λόγο Χριστὸ ποὺ Τὸν οἰκειοῦνται διὰ μέσου τῆς ἐν μετανοίᾳ καρδιακῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ὀνόματός Του. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη πάλι πρὸς τὴν Παναγία αὐξάνει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Μονογενὴ Υἱόν της καὶ τὸν πόθο γιὰ περισσότερη κοινωνία μαζί Του, διὰ μέσου τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς».

Μὲ ὅσα ἑλληνικὰ ξέρω, ἐκ δανείων, αὐτὰ ἤθελα νὰ πῶ, ἐκ βάθους ψυχῆς ἐγὼ ὁ μηδαμινός.

Παρακαλῶ προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ συντύχω κωπηλάτες τοὺς Νόας καὶ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ νὰ τιμονεύω μὲ νοῦ καὶ λόγο, σοφά, τὴν ψυχή μου, ἀκάτιον στὸν γλυκὺ οἴνοπα πόντο, ἔχοντας στὸ κατάρτι ὑψηλὰ τὸν Σταυρὸ καὶ τὸ λευκὸ ἱστίο

ἀναπεπταμένο καὶ πλῆρες βοτρύων τῆς ἀμπέλου, ὥστε «θείῳ βακχευόμενος πνεύματι» νὰ διεξέλθω τὴν ἀτρύγετο τοῦ βίου θάλασσα.

(Πηγή: nektarios.gr*)*